

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jiřiny Roubíčkové a soudců Mgr. Petra Černého a Mgr. Mileny Vránkové ve veřejném zasedání konaném dne **30. září 2014** projednal **odvolání**, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 9. 7. 2014, č. j. 1 T 50/2014 - 210, podal obžalovaný **Š [redacted] B [redacted]** nar. [redacted] v [redacted] invalidní důchodce, trvale bytem [redacted] a rozhodl o něm **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. řádu se k odvolání obžalovaného napadený rozsudek v celém výroku o uložení trestu a způsobu jeho výkonu **z r u š u j e .**

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu nově rozhodnuto **t a k t o :**

Obžalovaný

Š [redacted] B [redacted]

nar. [redacted] v [redacted] invalidní důchodce, trvale bytem [redacted]

se při nezměněných výrociích o vině

o d s u z u j e

- I. Za přečin dotačního podvodu podle § 212 odst. 2, 4 tr. zákoníku (ad 1 napadeného rozsudku) a za sbíhající se přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1 tr. zákoníku a přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku, jimiž byl uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Tachově ze dne 1. 2. 2013, č. j. 8 T 3/2013 – 122,

který nabyl právní moci dne 16. 4. 2013, podle § 212 odst. 4 tr. zákoníku, za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **18 (osmnáct) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **3 (tři) roky**.

Podle § 43 odst. 2 věta druhá tr. zákoníku se zrušuje výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Tachově ze dne 1. 2. 2013 č. j. 8 T 3/2013 – 122, jakož i všechna rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně k níž došlo zrušením pozbyla podkladu.

- II. Za zločin křivé obvinění podle § 345 odst. 1, 3 písm. d) tr. zákoníku (ad 2 napadeného rozsudku), podle § 345 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **3 (tři) roky**.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **4 (čtyři) roky**,

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Táboře byl obžalovaný Š. B. pod bodem ad 1) uznán vinným dotační podvod podle § 212 odst. 2, 4 tr. zákoníku, pod bodem ad 2) zločinem křivé obvinění podle § 345 odst. 1, 3 písm. d) tr. zákoníku, jichž se měl dopustit skutky, které konkretizovány pod příslušným číselným označením ve výrokové části napadeného rozsudku. Za tyto trestné činy byl obžalovaný odsouzen podle § 345 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 42 měsíce, pro jehož výkon byl zařazen podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku do věznice s dozorem.

Rozsudek soudu prvního stupně právní moci nenabyl, neboť ihned po jeho vyhlášení proti němu podal obžalovaný do protokolu o konaném hlavním líčení odvolání, které bylo následně písemně zdůvodněno prostřednictvím jeho obhájce. Z jeho obsahu je patrné, že je podáváno do všech jeho výroků.

Obžalovaný popírá, že by se žalované trestné činnosti dopustil. Obžalovaný byl vyslechnut vyšetřovatelem F. S. dne 02.01.2014 a následně stejným vyšetřovatelem dne 18.03.2014. Zde obžalovaný odkazuje na svoji původní výpověď ze dne 02.01.2014, ve které uvedl, že se náhodně seznámil s J. I. kterého pozval do svého bytu. Při návštěvě I. si sestra obžalovaného A. E. všimla, že I. v bytě prohledává šuplíky. Po odchodu I. z bytu obžalovaný zjistil, že se mu ztratily náramkové hodinky, razítka a živnostenské listy. To bylo v létě 2012, v červenci nebo v srpnu. Ztrátu těchto věcí nahlásil na Policii ČR telefonicky. Asi po týdně byl se sestrou ve městě, a když se vrátili, obžalovaný zjistil, že někdo z bytu ukradl počítač. Na věšáku nebyly klíče od bytu, které patří synovi. Tehdy jej napadlo, že klíče a ostatní věci musel odcizit J. I. Toto tvrzení

pak potvrdil při svém výslechu dne 18.03.2014. Trvá na tom, že skener z jeho bytu musel odcizit I. [redacted]

Obžalovaný se necítí být vinen tím, že by naplnil skutkovou podstatu zločinu křivého obvinění podle § 345 odst. 1, 3 písm. d) tr. zákoníku. Poukazuje na to, že J. [redacted] I. [redacted] je mnohokrát trestán za majetkovou trestnou činnost a v současné době je ve VTOS pro tutéž trestnou činnost.

Výpověď obžalovaného potvrdila před soudem prvního stupně u hlavního líčení dne 20.05.2014 sestra obžalovaného A. [redacted] B. [redacted] která s ním žije ve společné domácnosti v jednom bytě. Ta vypověděla, že viděla „toho kluka, vzal S. [redacted] razítka a hodinky, pak odešla na toaletu a mezitím se ztratily ty klíče, doma měli jen jeden počítač. Potom jí I. [redacted] vraceł hodinky, razítka a dal jí ještě 1.000 Kč, za ty peníze si koupil jídlo“. Ze zástavní smlouvy ze dne 01.07.2013 je nepochybné, že byl zastaven počítač a skener. Obžalovaný učinil telefonické oznámení dne 07.06.2013 s tím, že J. [redacted] I. [redacted] mu odcizil z bytu náramkové hodinky, mobilní telefon a počítačovou soustavu včetně monitoru a tiskárny. Svědek J. [redacted] I. [redacted] byl vyslechnut Okresním soudem v Táboře u hlavního líčení dne 09.07.2014 a vypověděl následující: S obžalovaným se seznámil u svého otce. Bavili se o tom, že by „rozjeli podnikání ve výkopových pracích“. Dohodli se, že potřebují nějaké peníze na pracovní smlouvy. S obžalovaným vzali z bytu kopírku, tiskárnu a monitor, což zastavili za tisíc korun. Věci zastavili v zastavárně u nádraží na občanku obžalovaného. Obžalovaný údajně peníze nechtěl, pouze 200 Kč, za zbytek měl I. [redacted] koupit „pracovní smlouvy k tomu podnikání, prodávající se v papírnictví“. Peníze mu potom vrátil, protože obžalovaný vyhrožoval, že zavolá policii. Žádné papíry obžalovanému nevezal, ten mu je půjčil, nakonec mu vše vrátil včetně hodinek. Na otázku, jak se dostaly hodinky do jeho dispozice, svědek odpověděl, že obžalovaný mu hodinky půjčil. V tomto případě jsou zde v naprostém rozporu dvě svědecké výpovědi, z nichž jedna vyvrací druhou. Stojí zde tvrzení proti tvrzení. K tomu lze podotknout, že jak obžalovaný, tak svědek, mají bohatou trestnou činnost, což snižuje jejich hodnověrnost na obou stranách. K této důkazní situaci lze dodat, že ve prospěch výpovědi obžalovaného zde stojí výpověď jeho sestry A. [redacted] B. [redacted] dále skutečnost, že I. [redacted] nedovedl vysvětlit, jak se do jeho dispozice dostaly hodinky obžalovaného a dále i to, na jaké pracovní smlouvy by měl oněch 1.000 Kč použít, když žádné podnikání společně s obžalovaným neprováděli. K celkovému hodnocení důkazní situace je nutno ještě podotknout, že obžalovaný je invalidní osobou, která trpí dle lékařské diagnózy velmi silným stupněm cukrovky a v podstatě oboustrannou slepotou. Je tedy daleko více zranitelnější a manipulovatelnější. Tato okolnost nebyla dle mínění obžalovaného soudem náležitě posouzena. Z výše uvedených důvodů proto obžalovaný navrhl, aby k jeho odvolání krajský soud napadený rozsudek zrušil a zprostil jej v plném rozsahu obžaloby.

Ve veřejném zasedání konaném dne 24.09.2014 dokazování před odvolacím soudem za přítomnosti obžalovaného a jeho obhájce doplněno o čtení aktuálního opisu rejstříku trestů obžalovaného, z něhož se podávají jeho dřívější soudní postihy. Ze spisu Okresního soudu v Tachově sp.zn. 8 T 3/2013 čten trestní příkaz téhož soudu ze dne 01.02.2013 č.j. 8 T 3/2013-122, který byl obžalovanému doručen dne 06.04.2013. Čtena propouštěcí zpráva očního oddělení Nemocnice České Budějovice, která předložena obhájcem obžalovaného, týkající se aktuálního zdravotního stavu obžalovaného S. [redacted] B. [redacted] Z této se podává, že

obžalovaný trpí v podstatě oboustrannou slepotou. Po takto doplněném dokazování obhájce obžalovaného nad rámec písemně zpracovaného odvolání připomněl, že obžalovaný byl v nedávné době dvakrát operován pro oční onemocnění, v současné době je v podstatě slepý. Požádal, aby odvolací soud posoudil současné poměry obžalovaného a především jeho zdravotní stav a obžaloby jej v plném rozsahu zprostil, popř. pokud dojde k závěru o jeho vině, aby mu uložil ještě trest podmíněně odložený. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře navrhla odvolacímu soudu, aby vzhledem k provedenému důkazu spisem Okresního soudu v Tachově byl napadený rozsudek zrušen ve výroku o trestu a ve věci bylo znovu rozhodnuto tak, že k bodu ad 1) napadeného rozsudku bude ukládán trest souhrnný, který by měl být vyměřen kolem poloviny zákonné trestní sazby a vzhledem k předchozí trestní minulosti obžalovaného a k výkonům trestů obecně prospěšných prací osvědčení se, atp. měl by být zřejmě ještě trestem podmíněně odloženým na přiměřenou zkušební dobu. Co se týká bodu ad 2) napadeného rozsudku, zde by měl být ukládán samostatný trest. Státní zástupkyně zmínila, že vzhledem k okolnostem případu a odůvodnění tak, jak je obsaženo v napadeném rozsudku, zejména ve vztahu k hodnocení osoby obžalovaného a jeho trestní minulosti, by měl být ukládán již trest nepodmíněný, se zařazením obžalovaného do věznice s dozorem. Státní zástupkyně poukázala na fakt, že obžalovaný se trestné činnosti pod bodem 2) napadeného rozsudku dopustil krátce poté, co byl pravomocně odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Tachově.

Obžalovaný v rámci práva posledního slova uvedl, že se cítí být nevinen.

Krajský soud ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal k odvolání obžalovaného rozsudek soudu prvního stupně jako celek, přezkumu podrobil i samotnou zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo. Po náležitém přezkumu učinil závěr, že odvolání obžalovaného Š. E. lze přisvědčit, nikoliv však v takové šíři a z důvodů, jak jím požadováno v opravném prostředku.

V první řadě odvolací soud konstatuje, že v řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, neshledal naprosto nic, co by svědčilo o porušení procesních norem. Okresní soud v Táboře v uvedené trestní věci správně rozhodoval v senátě a v průběhu celého řízení plně respektoval právo obžalovaného, v řízení zastoupeného obhájcem, na jeho zákonné právo na obhajobu. Od počátku přípravného řízení, stejně tak i v řízení před soudem prvního stupně mu bylo umožněno realizovat svá veškerá procesní práva, včetně práva na provedení důkazů jím navržených, práva podávat žádosti a opravné prostředky, což z jeho strany bylo i v plné míře dostatečně využito, tak jak se podává ze spisu Okresního soudu v Táboře sp.zn. 1 T 50/2014. Okresní soud vyvinul maximální snahu o to, aby ve věci mohl spolehlivě a podle zákona rozhodnout. Ve věci provedl v rámci několika hlavních líčení velmi rozsáhlé a podrobné dokazování, přičemž v jeho průběhu respektoval zásady ústnosti (§ 2 odst. 11 tr. řádu) a bezprostřednosti (§ 2 odst. 12 tr. řádu), když obžalovanému, který ve věci vypovídal, jak v přípravném řízení, tak i v rámci hlavního líčení pak umožnil, aby poté, co byly vyslechnuti svědci a provedeny důkazy listinného charakteru, se k těmto vyjádřil. Při zjišťování skutkového stavu věci procesní soud vycházel z obsahu výpovědi obžalovaného Š. E. z výpovědi ve věci slyšených svědků M. G. T. F. A. B. a I. Vycházel pak i ze všech důkazů listinné povahy, které se staly nedílnou součástí trestního spisu. Zaměřil svojí pozornost pak i na obsahy úředních záznamů o

podaném vysvětlení, které byly orgány policie v ČR sepsány se svědkyněmi I. [REDACTED] Z. [REDACTED] J. [REDACTED] D. [REDACTED] a [REDACTED] L. [REDACTED] E. [REDACTED]. Procesní soud si tedy nepochybně opatřil pro své rozhodnutí dostatečný důkazní rámec, na jehož základě byl jím zjištěn ve vztahu k obžalovanému Š. [REDACTED] E. [REDACTED] skutkový stav bez důvodných pochybností.

Pro samotné zjištění skutkového stavu, o němž právě nevznikají důvodné pochybnosti, bylo tedy nezbytné vyhodnotit důkazní hodnotu a sílu jednotlivých provedených důkazů, přičemž v uvedeném směru nelze Okresnímu soudu v Táboře vytknout jakékoliv pochybení. Jak již shora naznačeno, nalézací soud ve věci vyslechl všechny svědky, kteří v řízení před okresním soudem připadali v úvahu. Mohl si tedy na podkladě jejich osobního výslechu, jakož i vyjádření obžalovaného Š. [REDACTED] E. [REDACTED] k některým provedeným důkazům vytvořit vnitřní přesvědčení o tom, jakým způsobem veškeré tyto zajištěné důkazní prostředky hodnotit a jaký skutkový závěr z nich učinit. Veškeré důkazní prostředky, které byly zcela nepochybně získány procesním způsobem pak Okresního soudu v Táboře posuzoval zcela v souladu s postupem upraveným v § 2 odst. 6 tr. řádu, když tyto hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu, což je nutno považovat za metodu stěžejní, ostatně zákonem předpokládanou právě v ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu. Svě hodnotící úvahy a jejich výsledky pak okresní soud vyjádřil v dostatečně podrobném, logickém a přiléhavém odůvodnění rozsudku, který vyhovuje všem požadavkům, které konkretizovány v § 125 tr. řádu, na které lze, pokud se týká zdůvodnění obou výroků o vině, v plném rozsahu odkázat, neboť v něm je v dostatečné míře prezentován obsah jednotlivých provedených důkazů, je v něm zřetelně a výstižně vyloženo, které skutečnosti vzal nalézací soud za prokázané a především, o které důkazní prostředky své rozhodnutí opírá, i z jakých důvodů má za vyvrácenou obhajobu obžalovaného Š. [REDACTED] E. [REDACTED].

K námitkám, které rozvedeny v opravném prostředku obžalovaného pak odvolací soud nad rámec odůvodnění napadeného rozsudku dodává následující. Samotné gró odvolacích výhrad tkví v jeho polemice s hodnotícími úvahami Okresního soudu v Táboře, potažmo i s jeho právními závěry. Odvolací soud již ostatně konstatoval, že procesní soud vyhodnotil provedené důkazy způsobem, jaký mu ukládá zákon, tedy nejen samostatně, ale i ve vzájemných souvislostech, přičemž se s dostatkem vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Proto nelze mít proti jeho způsobu hodnocení důkazů naprosto žádných výhrad. Je totiž zřetelné, že obžalovaný se opírá striktně o vlastní náhled na hodnocení jednotlivých důkazů a jeví tendenci abstrahovat od všech důkazů, které svědčí v jeho neprospěch, či alespoň jejich význam bagatelizovat, jak trefně již ve svém rozhodnutí uvedl soud prvního stupně. Obžalovaný Š. [REDACTED] E. [REDACTED] svým vlastním náhledem na shromážděné důkazy dospívá k odlišným skutkovým východiskům, než z jakých vycházel soud prvního stupně a z nich pak vyvozuje i odchylné právní závěry, tedy svoji možnou nevinu. Odvolací soud si dovoluje v této souvislosti poznamenat, že soud je povinen se vypořádat s obsahem každého důkazu, jak v jednotlivostech, tak je povinen tyto důkazy hodnotit ve vzájemných vazbách a je povinen zjišťovat, zda mezi nimi panuje soulad. Odvolací soud tedy může konstatovat, že po provedeném vyčerpávajícím dokazování před soudem prvního stupně a opětovném náležitém vyhodnocení provedených důkazů dospěl k přesvědčení, že již soud prvního stupně zjistil úplně správně skutkový stav ve věci. Odvolací soud může jen dodat, že obžalovanému samozřejmě nelze v žádném případě upřít právo podrobit jednotlivé důkazy a

hodnotící postup nalézacího soudu kritice, uplatnil vůči němu výhrady a vyjádřit svůj vlastní pohled na věrohodnost, spolehlivost a důkazní sílu konkrétního důkazu či důkazů. Obžalovaný však zcela zjevně upřednostňuje důkazy, které by jeho vinu oběma žalovanými trestnými činy měly rozptýlit, a jaksi stranou pak ponechává důkazy, které jsou schopny ve svém souhrnu jej z protiprávního jednání usvědčit. Procesní soud zcela správně nepřehlédl fakt, že ve výpovědích obžalovaného jsou registrovány změny a to právě v reakci na prováděné důkazy, které jednoznačně zpochybňují pak pravdivost jeho tvrzení, a z tohoto důvodu pak nelze tedy přisvědčit závěru, že nevěrohodnost obžalovaného je dána pouze jeho trestní minulostí. Takovéto tvrzení obžalovaného nelze přijmout. Odvolací soud proto uzavírá, že na základě rozboru a vyhodnocení shromážděných důkazů rozsudečný výrok soudu prvního stupně – všechny výroky o vině plně odpovídají zjištěné důkazní situaci. Odvolací soud tedy o vině obžalovaného přečinem dotačního podvodu podle § 212 odst. 2, 4 tr. zákoníku (ad 1) napadeného rozsudku) a zločinem křivé obvinění podle § 345 odst. 1, 3 písm. d) tr. zákoníku (ad 2) napadeného rozsudku) nemá naprosto žádných pochybností a zcela se ztotožňuje s výkladem, který k výrokům o vině zaujal soud prvního stupně. Tento výklad nepostrádá logiku a je v plném souladu s ustálenou soudní judikaturou, která se váže k soudem užitě právní kvalifikaci. Zavinění obžalovaného § B u jednotlivých skutků bylo dáno těmi aspekty, které zřetelně označil soud prvního stupně při svém závěrečném zhodnocení v odůvodňující části napadeného rozsudku.

Za situace, kdy odvolací soud akceptoval oba výroky o vině obžalovaného, zaměřil svou přezkumnou povinnost i na výrok o trestu, který byl obžalovanému ukládán jako úhrnný trest odnětí svobody, trest nepodmíněný v rozsahu 42 měsíce, pro jehož výkon byl obžalovaný zařazen do věznice s dozorem. Při svých úvahách a možném druhu a konkrétní výměře trestu procesní soud pochybil a přehlédl tu skutečnost, která se podává z trestního spisu Okresního soudu v Tachově sp.zn. 8 T 3/2013, konkrétně fakt, že trestní příkaz ve věci vydaný dne 01.02.2013 č.j. 8 T 3/2013-122, byl obžalovanému § B doručen 06.04.2013. Pokud se tedy jednání pod bodem ad 1) napadeného rozsudku obžalovaný dopustil dne 01.03.2013, stalo se tak jednoznačně před doručení tohoto trestního příkazu a byly dány veškeré podmínky pro ukládání souhrnného trestu ve smyslu § 43 odst. 2 tr. zákoníku. Pokud byl pak obžalovaným spáchán další trestní čin dne 07.06.2013 (ad 2) napadeného rozsudku), stalo se tak po doručení tohoto trestního příkazu a ve vztahu k tomuto útoku měl být ukládán samostatný trest. Tímto způsobem procesní soud nepostupoval, rozhodl tedy o trestu v rozporu se zákonem. Toto pochybení procesního soudu muselo být tedy soudem odvolacím napraveno.

Odvolací soud, vědom si zásad pro ukládání trestů daných ustanovením § 39 tr. zákoníku uzavřel, že u obžalovaného, jak ostatně již výše zmíněno byly splněny veškeré zákonné parametry pro ukládání trestu souhrnného a to za jednání, které popsáno pod bodem 1) napadeného rozsudku a za sbíhající se přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1 tr. zákoníku a přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku, jimiž byl uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Tachově ze dne 01.02.2013 č.j. 8 T 3/2013-122, který nabyl právní moci dne 16.04.2013. Tímto trestním příkazem obžalovanému za výše označené trestné činy ukládán úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 měsíce s podmíněným odkladem výkonu tohoto trestu na zkušební dobu v trvání 24 měsíce. S ohledem na zvolený druh trestu a jeho podmíněnost dospěl odvolací soud ke stanovisku, že v rámci souhrnu není nutno v případě

obžalovaného Š█████ E█████ přistupovat k uložení trestu represivního charakteru, trestu nepodmíněnému. Uzavřel, že opětovně může být ukládán trest výchovného charakteru, trest podmíněně odložený, který za tři přečiny vyměřil v trvání 18 měsíců, kdy výkon tohoto trestu podmíněně odložil na adekvátní zkušební dobu v trvání 3 let s tím, že podle § 43 odst. 2 věta druhá tr. zákoníku zrušil výrok o trestu z výše uvedeného trestního příkazu Okresního soudu v Tachově, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Takovýto trest považuje odvolací soud za přiměřený, zákonný, který svým druhem ani výměrou nikterak nevybočuje ze zaběhlých pravidel trestání. V rámci svých dalších úvah, jaký trest obžalovanému uložit za zločin podle § 345 odst. 1, 3 písm. d) tr. zákoníku, odvolací soud velmi pečlivě posuzoval trestní minulost obžalovaného, byl pak nucen přihlédnout i k lékařské zprávě, ze které se podává aktuální zdravotní stav obžalovaného Š█████ E█████ který je velmi nepříznivý. Obžalovaný je invalidní osobou, která trpí velmi silným stupněm cukrovky a v podstatě oboustrannou slepotou. Odvolací soud si je vědom, že u obžalovaného s ohledem na četnost jeho předchozích soudních postihů by bylo možno přistoupit již k důraznému trestu, který by byl spojen přímo s pobytem ve věznicí. Odvolací soud však pečlivě vážil, zda právě s ohledem na zdravotní stav obžalovaného je nezbytné takovýto druh trestu, trest nepodmíněný, ukládat. Odvolací soud nikterak nebagatelizuje společenskou škodlivost jednání obžalovaného, je si vědom i toho, že jde o případ hraniční. Přesto po pečlivém uvážení dospěl ke stanovisku, že i další trest, který má obžalovaného postihnout za zločin podle § 345 odst. 1, 3 písm. d) tr. zákoníku může být opět výchovné povahy, trest podmíněně odložený. Tento trest byl odvolacím soudem obžalovanému nově vyměřen v trvání 3 roky s podmíněným odkladem výkonu tohoto trestu na delší zkušební dobu v trvání 4 let. Obžalovanému se ze strany odvolacího soudu poskytuje poslední šance. Pokud této šance nevyužije a bude se v budoucnu opětovně uchýlovat k protiprávnímu jednání, zavdává tak příčinu k dalším možným trestním stíháním a případným přísnějším soudním postihům.

S ohledem na shora identifikované vady, kterých se v rámci potrestání obžalovaného soud prvního stupně dopustil, byl odvolací soud nucen podle § 258 odst. 1 písm. d), e) odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek v celém výroku o uloženém trestu a způsobu jeho výkonu k odvolání obžalovaného zrušit. Po proběhlém dokazování v rámci veřejného zasedání si vytvořil předpoklady pro rozhodnutí nové, kterým napraveny nesprávnosti, ke kterým soud prvního stupně dospěl. Nové rozhodnutí odvolacího soudu se pak podává z výrokové části jeho rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Táboře dne 30. září 2014

JUDr. Jiřina Roubíčková, v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
Romana Šístková